

Mürur tezkiresi örneği

bilgi başlıklarının matbu olarak hazırlandığı 14 x 28 cm. ebadında kâğıtlar olup bilgilerin el yazısı ile doldurulduğu dikkati çeker. Kâğıdın üst tarafında bir çerçeve içinde "mürur tezkiresi" yazısı bulunur, boydan orta kısmında sağ tarafta hangi devletin tebaası olduğu, nerede ikamet ettiği, kendisi ve babasının adları, nereden nereye seyahat edeceği gibi hususlar yer alırdı. Yol üzerindeki zabtiye çavuşları ve diğer ilgililerce seyahatine engel olunmaması, bir güçlük karşılığı takdirde yardımda bulunulması hususlarına yer verilir ve hemen altına mühür basılırdı. Bu kısmın solunda çerçeve içinde seyahat edecek şahsın eşkâlinin yazıldığı yer vardır. Burada yaş, boy, sakal-bıyık ve göz renkleri belirtilir. Tezkire sahibi silâhlı olarak seyahat edecekse buna da ayrıca işaret edilir. Tezkire sahipleri geçtikleri yerlerde bu tezkireyi ibraz ederler. Bir bölgeden çıktıklarında çıkış yaptıklarına dair tezkirenin arkasına şerh konarak mühür basılıp tarih atılır. Eğer geçilen yerde herhangi bir salgın hastalık varsa tezkire sahibinin bu hastalıktan salim olduğuna dair not konur.

Asayiş ve emniyet açısından mahallî idarecilere kolaylık sağlayan ve iç göçü bir ölçüde kontrole yönelik olan bu uygulama, aynı zamanda seyahat belgesini elinde tutana da geçeceği yerlerde keyfi herhangi bir davranışla karşı karşıya kalmasını önleyici, vergi veya farklı maddî zorlamalar-

dan koruyucu bir güven temin ediyordu. Yurt içi seyahat izinleri XIX. yüzyılda şehrin idarecileri ve mahkeme görevlilerince verilmekteydi. Bir şehre gitmek isteyen kişi önce mahalle imamından nereye ve hangi amaçla gideceğine dair bir pusula alır, kadiya gidip bunu gösterir ve haracını ödedikten sonra tezkire hazırlanırdı. Medrese öğrencileri izinli olduklarında müderrisleri kendisine kefil olur, ancak bu şartla tezkire alabilirlerdi. Büyük şehirlere göçü önlemek ve iç güvenliği sağlamak için mürur tezkiresi verme işi bilhassa 1830'lara doğru daha da önem kazandı, nüfus işleriyle ilgili Defter Nezâreti oluşturulunca bu nezârete havale edildi. 1841'de Men-i Mürûr Nizâmnamesi çıkarılarak memleket içerisinde dolaşım bir nizam altına alınmıştır. Yabancılar için pasaport sisteminin devreye girişine bu tip geçiş ve seyahat belgelerine ihtiyaç kalmamıştır. Cumhuriyet devrinde yerli halkın mürur tezkiresi mecburiyeti kaldırılmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

BA, BEO, dosya, nr. 6/95, 16/15; Musa Çadırıcı, *Tanzimat Döneminde Anadolu Kentlerinin Sosyal ve Ekonomik Yapıları*, Ankara 1991, s. 39, 48, 70-72; a.m.f., "Tanzimat Döneminde Çıkarılan Men-i Mürûr ve Pasaport Nizâmnameleri", *TTK Belgeler*, XV/19 (1993), s. 169-181; Mübahat S. Kütükoğlu, *Osmanlı Belgelerinin Dili (Diplomatik)*, İstanbul 1994, s. 254; Hamiyet Sezer, "Osmanlı İmparatorluğunda Seyahat İzinleri (18-19. Yüzyıl)", *TAD*, sy. 33 (2003), s. 105-124; Pakalın, II, 583.

MÜBAHAT S. KÜTÜKOĞLU

MÜRÜRÜZAMAN

(bk. ZAMAN AŞIMI).

MÜRÜVVET

(المروة)

İnsanı hasletler ve erdemli davranışlar için kullanılan ahlâk terimi.

Sözlükte "erkek" anlamındaki mer' kökünden türeyen mürüet (mürüvvet) "tam erkeklik" veya "mükemmel insanîyet" demektir (*Lisânü'l-Arab*, "mr'e" md.; *Tâcü'l-'arûs*, "mr'e" md.). Mer' kelimesinin "efendi" ve mürüetin "efendilik" (siyâde) mânasına geldiği de belirtilmiş, İbn Kuteybe'nin *'Uyûnü'l-aḥbâr*'da (I, 411-413) mürüvvet konusunu "Kitâbü's-Sü'düd" (siyâde) başlığı altında işlemesi buna delil olarak gösterilmiştir (*İA*, VIII, 815). Ancak kelimenin Câhiliye devri edebiyatında -ahde vefa, cömertlik, bağışlama gibi bir kısmını İslâm'ın da benimsediği ahlâkî erdemleri kısmen içermekle birlikte- daha ziyade kişinin bedenî üstünlüklerini ifade etmek üzere kullanıldığı, "ahlâkî ve mânevî meziyetler" anlamını İslâmî dönemde kazandığı anlaşılmaktadır. Râgıb el-İsfahânî, *ez-Zerî'a ilâ mekârimi's-şerî'a* adlı eserinde (s. 143) insana has erdemlere insanîyet dendiğini, kişinin insanîyetinin bu erdemlerdeki üstünlüğü oranında olduğunu ifade ettikten sonra insanîyetle mürüvvetin birbirine yakın anlamlar taşıdığını belirtmektedir. Müellif mürüvvetin iki farklı etimolojisinin bulunduğunu söyler. Kelime ya "yemeğin lezzetli ve faydalı olması, rahatlıkla yutulup hazmedilmesi" anlamındaki mer' veya "erkek" anlamındaki mürüet kökünden gelmektedir. Birinci etimolojiye göre bu erdem, temiz tabiatlı insanlarca kolaylıkla benimsenen iyi huyları ve fiilleri ifade eden bir isim olup bu da insanîyet demektir. İkinci etimolojiye göre mürüvvet erkeklere mahsus meziyetleri ifade etmektedir ve erkeklikle aynı mânaya gelmektedir. İsfahânî, bu ikinci görüşü açıklarken kendi döneminin erkekler lehine olan ayırımıcî telakkisini de ortaya koymaktadır.

Kur'an-ı Kerim'de mürüvvet kelimesi geçmez. Ancak birçok kaynakta mürüvvet konusu ele alınırken çeşitli âyetlere atıf yapılarak bunların mürüvvetin kapsamına giren erdemleri ihtiva ettiği belirtilmektedir. Râgıb el-İsfahânî, "Muhakkak ki Allah adaleti, ihsanı ve akrabaya yardım etmeyi emreder; hayâsızlığı, kötülüğü ve

MÜRÜVET

zorbalığı yasaklar” meâlindeki âyette (en-Nahl 16/90) mürüvvetin tam açıklamasının yer aldığına dair bir görüşü nakletmektedir (bk. *ez-Zerf'a ilâ mekârimi's-şerf'a*, s. 144; *Muḥâḍarâtü'l-üdeba*, I, 301). Ebû Mansûr es-Seâlibî'nin *Mir'âtü'l-mürû'ât*'inin başlarında bu görüş Muhammed b. Harb el-Hilâlî'ye nisbet edilmektedir. Yine burada kaydedildiğine göre Süfyân b. Uyeyne'ye, “Kur'an'da birçok konuyu bulup çıkardın, onda mürüvvet de var mıdır?” diye sorulunca, “Kolaylığı seç, iyi olanı emret, cahillerden yüz çevir” meâlindeki âyeti (el-A'râf 7/199) okumuştur. Zira bu âyet bütün davranış güzelliklerinin ve ahlâkî erdemlerin özeti gibidir. Bu eserde affetme, yapıcı davranışlar ortaya koyma, kötülükleri iyiliklerle telâfi etme, iyiliğe iyilikle karşılık verme, insanlara güzel sözler söyleme, kibirden sakınma, harcamalarda ölçülü olma, serveti hem dünya hem âhîret iyiliği için kullanma gibi davranışları öğütleyen âyetler de mürüvvetle ilgili görülmüştür (s. 73-75). Aynı rivayeti aktaran İbn Hüzeyl'in yorumuna göre kolaylığı seçme kötülük yapanları başışlamak, müminlere yumuşak davranmak gibi iyi huylu insanlara mahsus özellikleri; iyi olanı emretme akrabalık bağlarını canlı tutmak, helâl-haram konularında Allah'ın hükümlerini çiğnemekten sakınmak, bakışlarını haramdan korumak, ebedî hayata hazırlıklı olmak gibi güzellikleri içerir. Cahillerden yüz çevirme ise hilim erdemiyle donanmak, zulüm ehlinde uzak durmak, aşâğılık kimselerle dalaşmaktan, cahillerin seviyesine düşmekten sakınmak gibi davranışları kapsamaktadır (*'Aynü'l-edeb ve's-süyâse*, s. 132-133).

Sahih kaynaklarda mürüvvet kelimesi sadece bir hadiste, “Kişinin onurlu oluşu dinini, mürüvvetli oluşu aklını, soylu oluşu ahlâkını yansıtır” şeklinde geçmektedir (*el-Muvatta*’, “Cihâd”, 25; *Müsned*, II, 365). İbn Hibbân bu hadiste mürüvvetle akıl arasında ilişki kurulmasını aklın doğru yolu izlemenin ve hatadan kurtulmanın bilgisini ifade etmesi şeklinde açıklamaktadır (*Ravzatü'l-‘uḳalâ’ ve nüzhetü'l-fuzalâ*’, s. 229). İçinde mürüvvet kelimesi geçmemekle birlikte cömertlik, sevgi, hediyeleşme, yardımlaşma, hayırda öncü olma, sözünde durma, herkese güven verme, hayâ, dilini küfür ve kötü sözlerden koruma, misafirperverlik gibi konulara dair pek çok hadis mürüvvet kapsamında zikredilmektedir (meselâ bk. Ebû Mansûr es-Seâlibî, s. 81-85).

Mürüvvetle ilgili birçok tanımda onun dinî olmaktan ziyade dünyevî işlerle ilgili,

insanın sosyal konumunu güçlendiren bir içeriğe sahip olduğu görülmektedir. Kaynaklarda sıkça geçen, “Mürüvvet bağına sımsıkı sarılarak dünyanın zahmetlerinden kurtul; takvâ bağına sarılarak âhîret sıkıntılarında kendini koru” şeklindeki söz de bu ayırımı işaret etmektedir (İbn Hüzeyl, s. 131). Yahyâ b. Hâlid el-Bermekî “kişinin evinin geniş, hizmetçilerinin çok, cinsel gücünün yerinde ve hayatının rahat olması, çevresine iyilik etmesi, dostlarına bol bol ikramda bulunması” şeklindeki mürüvvet tanımıyla bunun dünyevî nimetleri kapsayan bir kavram olduğuna işaret etmiştir (Ebû Mansûr es-Seâlibî, s. 95). Mürüvvetin dünyevî olan içeriği Abdullah b. Mukaffa'nın *Kelile ve Dimne*'si, İbn Kuteybe'nin *'Uyûnü'l-aḥbâr*'ı, Câhiz'in *el-Beyân ve't-tebyîn*'i gibi edebî eserlerde de görülür. İlk eserde kaydedildiğine göre mürüvetsiz insanlar kemik bulunca sevinen köpekler gibi küçük şeylerle avunur, önemsiz şeylere razı olurlar. Fazilet ve mürüvvet ehli olanlar ise kendilerine lâiyk olan şeyleri elde ederek onlarla yücelmek isterler ve küçük şeylerle yetinmezler” (*Kelile ve Dimne*, s. 132; ayrıca bk. s. 133, 138, 139, 140). Abdullah b. Mukaffa'nın mürüvveti akıl, zekâ, sağlam görüş gibi kavramlarla birlikte kullanması kelimenin özellikle ilk dönemlerde zihnî bir muhteva taşıdığını, dolayısıyla insanı onurlu ve saygın kılan erdemlerin öncelikle zihinsel yetenekler olarak anlaşıldığını göstermektedir. Mürüvvetin mutlaka insanı onurlu ve saygın kılan tutum ve davranışlarla ilgili olduğu, kendini övmek, sokak ortasında yemek yemek, dostuna verdiği maldan para kazanmak, insanların içinde soyunmak, dostunun aleyhinde konuşulan yerde durmak gibi örnekler sıralanarak yapılan olumsuz içerikli tanımlardan da anlaşılmaktadır (İbn Hibbân, s. 233-234; Ebû Mansûr es-Seâlibî, s. 174-179). “Açıktan yapıldığında utanç veren şeyi gizli olarak da yapmamak” şeklindeki mürüvvet tanımı Nüşîrevân ve Muhammed b. Ali gibi bilge kişilere nisbet edilerek pek çok kaynakta zikredilir (meselâ bk. Ebû Mansûr es-Seâlibî, s. 89; Mâverdî, s. 315).

İbn Hibbân birçok ahlâkî erdemi mürüvvet kapsamında gösteren, ayrıca insanın sosyal durumunu geliştirmesi için ihtiyaç duyduğu akıl, zekâ, mal ve evlât zenginliği gibi imkânları mürüvvetten sayan yirmi üç değişik tanım sıraladıktan sonra kendi tanımını “Allah'ın ve müslümanların çirkin gördüğü tutumlardan uzak durmak, Allah ve müslümanlar tarafından sevilen hasletlerle donanmak” şeklinde vermekte,

mürüvvetin akılla ilgisine dair hadisi kaydettikten sonra kişiye mürüvvetini göstermede yardımcı olan en önemli şeyin temiz servet olduğunu belirtmektedir (*Ravzatü'l-‘uḳalâ’ ve nüzhetü'l-fuzalâ*’, s. 230-232). Diğer birçok kaynakta da mürüvvetin mal varlığı ve başkalarına ikramla ilgisi sık sık vurgulanmış, hatta mürüvvetin onda dokuzunun sofrâ hakkında olduğu belirtilmiştir (İbn Hüzeyl, s. 133-134).

İslâm ahlâk kültürünün olgunluk dönemine ait en önemli çalışmalardan olan Mâverdî'nin *Edebü'd-dünyâ ve'd-din*'inde mürüvvetin oldukça geniş bir ahlâkî muhtevada incelendiği görülmektedir. Eserinin tamamını mürüvvetin bir açıklaması olarak gösteren Mâverdî daha başta mürüvveti, “nefsin, kendisinden kasıtlı olarak çirkin bir hareket sâdir olmayacak şekilde en üstün melekeler kazanmış olması” şeklinde tanımlayarak bu kapsam genişliğini ortaya koymaktadır. Yine bu eserde yer alan bir açıklamada mürüvvetin şartları “haramlardan uzak durmak, günahlardan arınmak, hüküm verirken âdil ve dürüst olmak, haksızlıktan sakınmak, hakkı olmayan şeye göz dikmemek, zayıfa karşı güçlüye arka çıkmamak, onurlu kişiye karşı onursuzun yanında yer almamak, günah ve kötülük doğuracak bir durumu gizlememek, insanın adını ve şöhretini kirletecek işler yapmamak” şeklinde sıralanmıştır. Mürüvvetin yaratılıştan gelmeyip ahlâk yolunda gösterilen çabalarla kazanılabileceğine dikkat çeken ve insanın kendi gayretiyle elde edeceği en üstün kazancın mürüvvet olduğunu belirten Mâverdî, mürüvvetin şartlarını ve gereklerini ferdî ve içtimaî ahlâk bakımından sistematik biçimde incelediği eserinde kavramın tarih içinde kazandığı zengin ahlâkî muhtevayı mükemmel bir şekilde ortaya koymuştur.

Hadis ilminde güvenilir bir râvinin sahip olması gereken beş şarttan biri kabul edilen mürüvvet, râvinin dinî ve ahlâkî ölçülerle örf ve âdetler açısından itibarını zedeleyici davranış ve sözlerden uzak durmasını ifade eder. Diğer bir söyleyişle mürüvvet sahibi olmak kişinin Allah'a karşı sorumluluklarında, kendisiyle, başkalarıyla, diğer canlılarla ilgili davranış ve tutumlarında ahlâkî olgunluğa erişmesi demektir. Mürüvveti, “nefsi kötülüklerden alıkoymak ve halkın kötü gördüğü davranışlardan uzak durmak” diye tanımlayanlara göre toplumda ayıp sayılan bir fiilî işlemek, ahlâksız kabul edilen kişilerle arkadaşlık etmek, kıyafet ve görünümüyle karşı cins benzemek, mahrem sayılan yerleri açmak mürüvveti yok eden davranışlardır.

Bu tür davranışlar râvinin ciddiye alınmamasına ve rivayetlerine güvenilmemesine sebep teşkil eder. Bazı âlimler mürüvvetin zaman, mekân ve cinsiyete göre değiştiğini ileri sürerek onu adâlet şartına dahil etmek istememişlerse de (Şemseddin es-Sehâvî, I, 291; Tâhir el-Cezâirî, I, 97) hadis âlimlerine göre mürüvete aykırı davranan râvinin kendisi güvenilir, rivayeti de makbul sayılmamış, mürüvvet vasfından yoksun bulunmanın akıl noksanlığından, dinî emirlere karşı kayıtsız kalmaktan veya haysızlıktan kaynaklandığı kabul edilmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Lisânü'l-Arab, "mr'e" md.; *Tâcü'l-Arûs*, "mr'e" md.; *el-Muvaḫḫa*ḫa, "Cihâd", 25; *Müsned*, II, 365; *İbnü'l-Mukaffa*, *Kelile ve Dimne* (nşr. Mustafa Lutfi el-Menfelûfî), Beyrut 1966, s. 132-133, 138, 139, 140, 287-288; İbn Kuteybe, *Uyûnü'l-ahbâr* (Tavîl), I, 411-413; İbn Hibbân, *Ravzatü'l-ukalâ* ve *nüzhetu'l-fuzalâ* (nşr. M. Muhyiddin Abdülhamîd v.dğr.), Beyrut 1397/1977, s. 229-234; Ebû Mansûr es-Seâlibî, *Mir'âtü'l-mürû'ât* (nşr. Yûnus Ali Medgarî), Beyrut 1424/2003; Mâveridî, *Edebü'd-dünyâ ve'd-din*, Beyrut 1398/1978, s. 306-334; Râgib el-İsfahânî, *ez-Zer'â ilâ mekârimi's-şer'â* (nşr. Ebû'l-Yezîd el-Acemî), Kahire 1405/1985, s. 143-144; a.m.f., *Muḫâḫarâtü'l-üdebâ*, Beyrut, ts. (Menşûrâtü Mektebeti'l-hayât), I, 301; İbnü's-Salâh, *Ulûmü'l-hadis*, s. 104; İbn Hüzeyl, *Aynü'l-edeb ve's-siyâse*, Beyrut 1405/1985, s. 130-141, 143; Şemseddin es-Sehâvî, *Fethu'l-muğîs*, Beyrut 1403/1983, I, 290-291; Ali el-Kârî, *Şerhu Şerhi Nuḫbetü'l-fiker* (nşr. M. Nizâr Temîm – Heysem Nizâr Temîm), Beyrut, ts. (Dârü'l-Erkam), s. 247-248; Tâhir el-Cezâirî, *Tevciḫü'n-naẓar* (nşr. Abdülfettâh Ebû Guḍde), Beyrut 1416/1995, I, 97-98; Nûreddin İtr, *Menhecü'n-naḫd fi 'ulûmi'l-hadis*, Dimaşk 1399/1979, s. 79-80; Hâdî el-Müderrişî, *Mevsû'atü'l-İmâm 'Alî fi'l-ahlak*, Beyrut 1406/1986, s. 453-459; Bichr Farès, "Mürüvvet", *İA*, VIII, 814-817.

MUSTAFA ÇAĞRICI

MÜSABAKA

(المسابقة)

Sözlükte "öne geçmek, rakiplerini geride bırakmak" anlamındaki **sebk** kökünden türeyen **müsâbaka**, **sibâk** ve **istibâk** kelimeleri fıkıhta dar anlamıyla at yarışını, geniş anlamıyla birden fazla kişi ya da takım arasında ödüllü veya ödüksüz olarak düzenlenen her türlü yarışmayı belirtmek için kullanılır. Klasik literatürde özel yarış türlerini ifade eden başka terimler de vardır. Meselâ **remy / rimâye** ok atmayı ve ok atma yarışını, bazan da her türlü atıcılık ve atış yarışlarını ifade eder. **Münâdale / nidâl** de ok atmayı ve atış yarışlarını anlatan bir kavramdır. **Rihân / mürâhene / muhâ-tara** kavramları ise dar anlamda at yarışlarını, özellikle de ödüllü at yarışlarını ifade eder; ancak ödül konularak düzenle-

nen her türlü yarışmayı ve bu nitelikteki yarışların sonucu üzerinde bahis tutuşmayı kapsayacak şekilde kullanımlarına da rastlanılır.

Kur'ân-ı Kerîm'de müsabaka kelimesi geçmemekle birlikte aynı kökten değişik kelimeler yer almakta, bunlardan "yarışma" mânâsına gelenlerden sadece biri oyun ve eğlenme (Yûsuf 12/25), diğerleri ise hayırlı işler yapma ve ilâhî bağışa erişip cennete girebilmek için çaba harcama (el-Bakara 2/148; el-Mâide 5/48; el-Mü'minûn 23/61; el-Hadîd 57/21) bağlamında kullanılmaktadır. Öte yandan bazı âyetlerde, klasik kaynaklarda en fazla üzerinde durulan at yarışlarının temel unsuru olan atlardan ve at yetiştirmekten söz edilmektedir (el-Enfâl 8/60; Sâd 38/31-33). Hadis ve siyer kaynaklarında ise bizzat Resûlullah'ın bazı müsabakalara seyirci veya yarışmacı olarak katıldığını ve özellikle at, deve ve ok yarışlarını teşvik ettiğini, hatta kazananları ödüllendirdiğini ifade eden çok sayıda rivayet yer almaktadır (Ebû Dâvûd, "Cihâd", 60; Tirmizî, "Cihâd", 22; İbn Kayyim el-Cevziyye, s. 21-22, 24-25, 28; Şevkânî, VIII, 87-93, 95-98, 103-106).

Başta at ve deve yarışlarıyla ok atma yarışları üzere eşek, katır, fil, güvercin, inek, horoz gibi hayvan yarışları; sınık, mızrak, kargı, sapan ve mancınıkla atış yarışları; koşu, güreş, bilek güreşi, yüzme, dalgıçlık, ağırılık kaldırma, tekne yarışları gibi müsabakaları dinî hükümler bakımından ele alan klasik literatür, kültür tarihi açısından ve özellikle bunların teknik düzeni ve terminolojisi hakkında zengin bilgiler içermektedir. Ayrıca tavla, satranç gibi bazı oyunların da müsabaka bağlamında ele alındığı görülmekte, bilhassa Hanefî eserlerinde dinî ilimler alanında bilgi yarışması yapılmasından söz edilmektedir.

Kaynaklarda genellikle müsabakanın cevazı hakkında icmâ bulunduğu (İbn Kudâme, VIII, 651), bedeni ve zihni güçlendirerek düşmana karşı hazırlıklı bulunma özelliği ve amacı dikkate alınıp belli müsabakaların sünnet veya müstehap, hatta farz-ı kifâye olduğu belirtilir; naslarda olumsuz biçimde anılan veya dinin ilkeleriyle çatışan müsabakalar ise haram yahut mekruh diye nitelenir. Hz. Peygamber'in konuya ilişkin söz ve uygulamalarını içeren rivayetlerin sübût ve delâlet yönünden farklı değerlendirmelere tâbi tutulması yanında, gerek içerdiği unsurlar gerekse dış bağlantıları bakımından müsabakanın bazı şekillerinin giriftikler taşıması da İslâm âlimlerinin bir kısım müsabakaların dinî hükmü konusunda farklı görüşler ortaya koymasında etkili olmuştur. Kaynaklarda mü-

sabaka ile ilgili hükümler, genellikle bunların ivazlı (bedel karşılığında, ödüllü) olup olmamasına göre bir ayırım yapılarak işlenmektedir.

İvazlı olmayan müsabakalar klasik doktrindeki hâkim eğilime göre genel serbestlik kapsamında olup hakkında yasaklayıcı bir nas yoksa ve dinen sakıncalı bir unsur taşıyorsa ilke olarak câizdir. Buna karşılık yasak olduğu bildirilen veya dinin ilkeleriyle çatışan müsabakalar, meselâ köpek, horoz ve koç dövüşü, canlı bir havyanı hedef seçerek yapılan, hayat ve vücut bütünlüğü için tehlike arzeden, hayvanlara eziyet içeren yarışlar ittifaikle haram görülmüştür. Bedelsiz bile olsa satranç, tavla vb. müsabakaların haram veya mekruh olduğunu söyleyenler de bu oyunlarla ilgili yasaklayıcı rivayetleri veya bunlardaki sakıncalı unsurları dikkate almaktadır. Daha çok Hanefîler'in temsil ettiği yaklaşıma göre ise naslarda belirtilen at ve deve yarışı, ok atma, koşu müsabakaları dışında kalanlar dinen tasvip edilmeyen eğlence kapsamında değerlendirildiğinden câiz görülmemiştir; bazı kaynaklarda güreş de meşruiyeti nasla sabit müsabakalar arasında zikredilir. Kâsânî tarafından dile getirilen bu olumsuz bakışa göre bir hadiste (Ebû Dâvûd, "Cihâd", 23; Nesâî, "Ḥayl", 8) belirli oyun ve yarışların dışında kalanlar "bâtıl" olarak nitelendirildiği için bunların yasak olması asıl, câiz olması istisnadır (*Bedâ'i'u's-şanâ'i*, VI, 206). Bir kısım Hanefî eserlerinde ödüksüz yarışların tamamının mubah sayıldığı ifade edilirse de başka eserlerde bu hüküm cihada hazırlık amacıyla kayıtlanmakta ve sırf eğlence amacıyla düzenlenen müsabakaların mekruh olduğu belirtilmektedir (İbn Âbidîn, V, 258-259). Çoğunluğun anlayışına göre ise hadiste geçen "bâtıl" sözü "yasak" değil, "boş ve faydasız" anlamına gelmekte ve bu tür işler de esas itibarıyla mubah çerçevesine girmektedir. Konuyu daha çok "meysir" yasağı ile ilişkilendiren Mâlikî fakihlerinin de Hanefîler'inkine benzer bir yaklaşıma sahip bulunduğu görülmektedir. Ancak onlar meysiri maddî karşılık içeren kumarla sınırlı tutmayı iki taraf için kazanıp kaybetme riski bulunan, din ve topluma dönük bir fayda sağlamayan ve özü itibarıyla ibadetleri ve aslı görevleri ihmale götüren her türlü oyun ve eğlenceyi bu kapsamda değerlendirmişlerdir (Refik Yûnus el-Mısrî, s. 28-30, 48-49).

İvazlı müsabakanın da cevazında ilke olarak ihtilâf bulunmamakla birlikte müsabakanın tür ve şartları konusunda farklı görüşler vardır. Fakihlerin çoğunluğu, ko-